

Arrest

nr. 180 661 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 22 juli 2015 het Rijk binnen.

Op 29 september 2015 legt zij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner A.P. die inmiddels zwanger is. De partner van de verzoekende partij is op 28 februari 2002 als vluchteling erkend.

Op 4 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, omdat de verzoekende partij, vrijgesteld van visumplicht langer dan negentig dagen in het Rijk verbleef. Het beroep tot

nietigverklaring dat de verzoekende partij tegen deze beslissing instelt wordt bij arrest nr. 180 659 van 12 januari 2017 door de Raad verworpen.

Op 25 juli 2016 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gegeven. De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest nr. 180 660 van 12 januari 2017.

Op diezelfde dag wordt door de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: E.

geboortedatum: 16.06.1995

geboorteplaats: Vranje

nationaliteit: Servië

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1e voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.02.2016 (bijlage 13 van 04.02.2016). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Het wettelijke huwelijk dat betrokkene wenst te registeren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat het wettelijk huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het wettelijk huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw Alitl en haar ongebooren kind heeft erkend, stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht. Er dient wel degelijk een aanvraag ingediend te worden teneinde verblijfsrecht te bekomen op grond van het feit dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind. Deze aanvraag kan worden ingediend in het land van herkomst.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending van artikel 8 EVRM aan waarbij zij in de volgende onderdelen benadrukt:

“A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker kwam België binnen op 23 juli 2015 om zich te vervoegen bij zijn partner: mevrouw K. A., geboren te Prishtina (Servië) op 16 mei 1996, erkend vluchteling (stuk 3: foto's).

Beide personen zijn woonachtig te (...) (stuk 4: attest samenstelling van gezin). Er zijn geen andere personen woonachtig op hun adres.

Beide partners hebben een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend op 29 september 2015 bij de gemeente van het woonplaats: Antwerpen. Omdat verzoeker een verblijfsvoordeel kan bekomen, werd de registratie van de wettelijke samenwoning uitgesteld. Aanvankelijk gebeurde dit door de ambtenaar van de burgerlijke stand met twee maanden. Omdat het onderzoek niet kon worden afgerond binnen deze termijn, werd door de Procureur des Konings beslist om de termijn van het onderzoek te verlengen met drie maanden.

Op 4 februari 2016 werden beide partners uitgebreid gehoord over hun wettelijke samenwoning (stuk 5: gehoorverslagen). Uit de gegeven antwoorden blijkt dat betrokkenen elkaar zeer goed kennen en hieruit de oprechtheid van hun relatie wordt ondersteund.

Tot de grote teleurstelling van verzoeker en zijn partner, werd op 18 februari 2016 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand om melding te maken van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner. Tegen deze administratieve beslissing werd beroep ingediend bij de Familierechtbank te Antwerpen (AR 16/1591/A). Een pleitdatum kon slechts worden voorzien op 22 november 2016 (stuk 6).

Verzoeker en zijn partner zijn in zeer blijde verwachting van hun eerste kindje (stuk 7). Mevrouw A. K. is momenteel 7 maanden zwanger. Verzoeker heeft zijn kindje reeds erkend bij de gemeente (stuk 8).

De zwangerschap van Kristina verloopt erg moeilijk. De behandelend arts bevestigt dat zij zich niet alleen kan beredderen en zij daarom hulp nodig heeft van derden (stuk 12). Deze hulp werd steeds verstrekt door haar partner, Emrah. De hulp van Emrah is absoluut noodzakelijk voor zowel Kristian als het ongeboren kind (stuk 12).

De verwerende partij, duidelijk op de hoogte van de lopende procedures, besloot kennelijk om de politiediensten de opdracht te geven verzoeker te arresteren. Er werd aangebeld om 06u00 's morgens aan de woning van verzoeker en zijn partner. Hij werd daar aangetroffen in hun gezamenlijk bed, hetgeen een bewijs vormt van hun werkelijk samenwonen als partners, en meegevoerd naar het politiekantoor.

Door de verwerende partij wordt bovendien zelf erkend dat verzoeker samenwoont met zijn partner, mevrouw A. K.. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zelf, al meent hij dat een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, desalniettemin het bestaan van een

gezinsleven heeft aanvaard. Hij heeft het immers noodzakelijk geacht dienaangaande een belangenafweging te maken en verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Nu de gemachtigde zich beperkt tot de stelling dat er een "contra-indicatie" geldt voor het bestaan van een gezinsleven – waarmee hij derhalve niet uitdrukkelijk stelt dat er in casu geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM – enerzijds, en hij het dan bovendien noodzakelijk heeft geacht om vervolgens een belangenafweging te maken omtrent een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM anderzijds, blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven zelf aanvaard.

Deze elementen moeten dan ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

B. DE BESCHERMING

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken (punt D) en dat de belangenafweging door de gemachtigde kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair

balance" (punt C) bij het opleggen van een inreisverbod, laat staan bij het opleggen van een inreisverbod van de maximale (!) duurtijd van drie jaar.

C. DE BETROKKEN ELEMENTEN IN DE BELANGENAFWEGING DOOR DE GEMACHTIGDE: GEEN 'FAIR BALANCE'

4. Door de verwerende partij wordt erkend dat verzoeker samenwoont met zijn partner, mevrouw A. Kristina. De verwerende partij erkent bovendien dat mevrouw A. K. hoogzwanger is en dat verzoeker zijn ongeboren kind reeds heeft erkend (stuk 7 en 8).

(...) De hulp van E. is absoluut noodzakelijk voor zowel Kristian als het ongeboren kind (stuk 12).

Volgens de bestreden beslissing heeft "geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven". Deze stelling is manifest foutief en gaat regelrecht in tegen de feiten.

Het kan niet worden betwijfeld dat de scheiding van verzoeker en zijn gezin een belangrijke inbreuk uitmaakt op het gezinsleven van verzoeker. Hoe langer de scheiding, des te meer de inbreuk. De verwerende partij dient hierom zeer zorgvuldig deze elementen na te gaan, gezien het belang dat de gemachtigde hieraan heeft toekend in verhouding tot het gezins- en privéleven van verzoeker. De gemachtigde dient namelijk een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is niet het geval, gelet op de bestreden beslissing.

De scheiding tussen verzoeker en zijn partner brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Dit vormt duidelijk een "wettelijk" motief.

(...)

5. Moderne communicatiemiddelen kunnen geen soelaas bieden voor de duurtijd van drie jaar. Deze termijn is dan ook niet verantwoord, net zomin als het opleggen van een inreisverbod zelf. De gemachtigde schijnt volledig te vergeten dat mevrouw A. Kristina hoogzwanger is.

De zwangerschap van Kristina verloopt bovendien erg moeilijk. De behandelend arts bevestigt dat zij zich niet alleen kan beredderen en zij daarom hulp nodig heeft van derden (stuk 12). Deze hulp werd steeds verstrekt door haar partner, E. De hulp van E. is absoluut noodzakelijk voor zowel Kristian als het ongeboren kind (stuk 12).

Verzoeker zal de noodzakelijke hulp aan Kristina en hun ongeboren kind niet meer kunnen verstrekken. Daarnaast zal verzoeker de geboorte van zijn eerste kind volledig missen (de partner heeft het statuut van vluchteling, zie punt B hieronder, waardoor zij verzoeker niet kan volgen naar Servië; dit laatste is overigens onmogelijk doordat Kristina momenteel niet meer kan reizen door haar zwangerschap – ook met een pasgeboren kind kan zij geen reis ondernemen).

Bij een pasgeboren kind hebben moderne communicatiemiddelen bovendien geen nut. Het contact gebeurt direct, op een fysieke manier, met directe aanrakingen. Moderne communicatiemiddelen kunnen dit niet vervangen. Verzoeker kan hierdoor geen band opbouwen met zijn kind.

Dit geldt des te meer vanuit de positie van het kind. Indien kinderen betrokken zijn, dan moet rekening worden gehouden met hun belangen. Dit beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), § 135-136).

Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

(...)

7. Door de gemachtigde wordt geen rekening gehouden met de belangen van het ongeboren kind van verzoeker. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen.

Indien kinderen betrokken zijn, dan moet rekening worden gehouden met hun belangen. Dit beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), § 135-136). Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109).

Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

In casu blijkt echter niet dat met het hoger belang van het kind (d.w.z. vanuit de positie van het kind) rekening werd gehouden.

De gemachtigde is nochtans volledig op de hoogte van zowel de zwangerschap als de erkenning van het kind door verzoeker (zie stuk 7 en stuk 8).

(...)Hiermee diende rekening te worden gehouden.

Dit belang had dan ook een prominente plaats moeten krijgen in de belangenafweging, hetgeen nu werd nagelaten.

E. BESLUIT

8. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het inreisverbod en bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

TWEEDE ONDERDEEL

9. ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

(...)

In de bestreden beslissing is verder geen motief te vinden inzake de belangen van het ongeboren kind van verzoeker. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Deze belangen zijn doorslaggevend.

10. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat er nochtans in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,*
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU,*
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 3 van de Wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker betoogt dat er in zijn hoofde duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven dewelke onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt. Hij vervolgt dat verwerende partij niet onwetend kan zijn omtrent zijn relatie en familiale situatie, doch dat zij hier geen rekening mee zou hebben gehouden. De motivering van de bestreden beslissing zou beperkt zijn tot een abstracte beschrijving en betreft een standaardformule. De bestreden beslissing zou niet afdoende gemotiveerd zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr.132.710) . “Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”. “(RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn voorgehouden gezins- en familieleven, mist elke feitelijke grondslag.

Terwijl overigens artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

Terwijl ook in het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.02.2016 reeds het volgende werd gemotiveerd:

“Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrij geleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

En thans in de motieven van de bestreden beslissing ook werd overgegaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t.Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefd gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801; RvV 22 januari 2013, nr. 95.535)

Verzoeker betoogt dat verwerende partij niet onwetend zou kunnen zijn omtrent zijn relatie en familiale situatie. Hij verwijst dienaangaande naar het feit dat hij met zijn partner en haar moeder samenwoont en voegt thans allerlei stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Daargelaten het gegeven dat de door verzoeker bij zijn vorig verzoekschrift toegevoegde foto's en gehoorverslagen zich niet in het administratief dossier bevinden zodat hij verwerende partij geenszins kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij hiermee niet aantoonde dat hij op het Belgisch grondgebied een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven leidt.

De omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres wonen, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Terwijl de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing dd. 18.02.2016 heeft vastgesteld dat het in casu een schijnrelatie betreft. Aldus kan geenszins dienstig worden voorgehouden dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat de voorgehouden partner van verzoekende partij zwanger zou zijn, en het kind reeds zou zijn erkend, doet hier geenszins afbreuk aan. Het staat op heden geenszins vast het zou gaan om het kind van verzoekende partij, dit des te meer nu de ambtenaar van de burgerlijke stand – na een gedegen onderzoek – heeft kunnen vaststellen dat het een schijnrelatie betreft. De materiële vergissing nopens de nationaliteit van het kind, is van geen belang en kan geenszins tot de schorsing/nietigverklaring van het beroep leiden.

Het niet aanwezig zijn bij de geboorte van het kind is overigens geen gevolg van de thans bestreden beslissing. Verweerder wijst op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad merkt op dat het nadeel dat verzoekende partij aanvoert, namelijk het feit dat zij niet zal kunnen aanwezig zijn bij de geboorte van haar kind, niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch het gevolg is van het feit dat haar echtgenote die, zoals ter terechtzitting werd bevestigd, de dubbele nationaliteit heeft ervoor opteert te bevallen in België wetende dat haar echtgenoot niet over een verblijfstitel in België beschikt. De bestreden beslissing wijzigt de situatie van verzoekende partij op verblijfsrechtelijk vlak daarnaast niet en verhindert haar ook niet om de afgifte te vragen van een visum kort verblijf, specifiek gericht op het bijwonen van de geboorte van haar kind, die pas binnen een maand voorzien is." (R.v.V. nr. 77 177 dd. 13.03.2012)

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen als zou "er duidelijk sprake zijn van een gezins- en familieleven", doch dit blijkt geenszins uit het administratief dossier en verzoeker slaagt er evenmin in dit aan te tonen door middel van de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken.

Verwerende partij merkt dienaangaande tevens op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart. Indien verzoeker via de geijkte wegen zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw A., kan hij steeds in zijn land van herkomst een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging.

Er is ook de mogelijkheid om een opschorting van het thans geldende inreisverbod te vragen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28

november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het gegeven dat de voorgehouden partner van verzoekende partij als vluchtelingen zou zijn erkend, doet hieraan geen afbreuk. Deze status is enkel van toepassing op haar land van herkomst.

Terwijl een tijdelijke scheiding ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Het gegeven dat verzoekende partij zwanger is, staat er geenszins aan de weg dat via communicatiemiddelen contact wordt gehouden. De verzoekende partij houdt wel voor dat de vermoedelijke duur van de scheiding te lang zal zijn, doch dienaangaande beperkt verzoekende partij zich tot louter hypothetische beschouwingen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wist of behoorde overigens te weten dat hij na het verstrijken van een termijn van drie maanden (duur van de visumvrijstelling) niet op legale wijze in het land kon verblijven. Verzoeker laat derhalve na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn voorgehouden privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

De verwerende partij is derhalve terecht van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM. Er kan aldus ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU worden weerhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Gezien de beschouwingen van verzoekende partij niet in aanmerking kunnen worden genomen, is ook de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, waaronder de band met het inmiddels geboren kind, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog ongeboeren, gegeven waarvan de verwerende partij op de hoogte was gelet op haar motieven in de bestreden beslissing. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Uit artikel 8 EVRM volgt voorts dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso jure deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om in zulke situatie een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (‘Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties’. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Het kan aldus niet ernstig worden betwist dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening dient te houden met de belangen van het kind. Deze belangen dient zij af te wegen bij het nemen van de bestreden beslissing. Het wordt evenmin betwist dat de verzoekende partij samenwoont met het kind.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet rekening worden gehouden met hun belangen. Dit beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), § 135-136).

Het hoger belang van de kinderen moet in acht worden genomen in alle beslissingen die hen aanbelangen. Het hoger belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend. De nationale beslissingsautoriteiten moeten in principe de elementen die betrekking hebben op de uitvoering, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de vreemdeling – vader of moeder – onderzoeken en beoordelen opdat effectieve bescherming zou worden geboden en voldoende belang zou worden gehecht aan het hoger belang van de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door deze verwijdering (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Uit de motieven van de bestreden beslissing en overigens ook uit de motieven van de op dezelfde dag gegeven bijlage 13septies blijkt dat de verwerende partij rekening hield met het kind dat toen nog ongeborn was nu deze melding maakt van het kind. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat het kind is geboren op 3 september 2016. Evenwel blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de belangen van het kind. In de bestreden beslissing wordt enkele gemeld dat het samenwonen met het ongeborn kind de verzoekende partij niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven maar wordt er niet nagegaan of de belangen van het kind hetzelfde standpunt vergen. In de op dezelfde dag overhandigde bijlage 13septies wordt gemeld dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat moet stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te verblijven met mevrouw A. maar wordt er niet ingegaan welk effect de scheiding, zelfs tijdelijk, heeft op het kind. Het kan niet uitgemaakt worden uit de motieven van de bestreden beslissing of deze van de bijlage 13septies of de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind, wat deel uitmaakt van het te voeren onderzoek naar het mogelijk bestaan van een schending van artikel 8 EVRM. Het komt de Raad niet toe dit onderzoek zelf te voeren.

In die mate is het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 8 EVRM gegrond en leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij thans stelt dat niets de partner van de verzoekende partij belet haar te vergezellen bij een tijdelijke terugkeer vormt dit een a posteriori

motief dat in het onderzoek naar de belangenafweging geen weerspiegeling kent in het administratief dossier. Het gegeven dat er een schijnrelatie zou bestaan tussen de verzoekende partij en haar partner heeft weinig of geen uitstaans met de relatie tot het kind. Het kind werd erkend door de verzoekende partij en de bewering van de verwerende partij dat het niet zou vaststaan dat het wel degelijk het kind van de verzoekende partij betreft is op niets gesteund en is slechts een loutere bewering die niet opweegt, tenzij ander bewijs, tegen de erkenning. Ook het gegeven dat de verzoekende partij de opheffing van het inreisverbod kan vragen doet niets af aan de wettelijke plicht die rust op de verwerende partij om de belangen van het kind te onderzoeken in het kader van artikel 8 EVRM, wat niet blijkt uit het administratief dossier.

Gelet op het feit dat bovenstaand onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing dienen de overige onderdelen en middelen niet te worden besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN